

Sygn. akt III U 10/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Piotr Witkowski
Protokolant:	sekr. sądowy Beata Dzienis

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 maja 2014r. w Suwałkach

sprawy **M. F.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o przywrócenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem M. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 12 listopada 2013 r. znak (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 12.11.2013. odmówił M. F. przywrócenia prawa do renty.

W uzasadnieniu wskazał, że w myśl art. 61 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227) prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Zgodnie jednak z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 18.10.2013r. M. F. nie został uznany za niezdolnego do pracy.

W odwołaniu od tej decyzji M. F. wskazał, że z powodu przebytej choroby nie jest w stanie podjąć pracy fizycznej i ze względu na wiek prosi o przyznanie renty na stałe.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie uzasadniając jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Suwałkach ustalił i zważył, co następuje:

Odwołania za uzasadnionego uznać nie można było.

Jak wskazał to organ rentowy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega, zgodnie z art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od jego ustania ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Odwołującego się nie można było jednak uznać za niezdolnego do pracy.

Na potrzeby Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oceny niezdolności do pracy, stosownie do art. 14 ust. 1, 2a i 2e ustawy o emeryturach i rentach z FUS, dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu, a gdy osoba zainteresowana wniesie od tego orzeczenia sprzeciw, komisja lekarska Zakładu. Na potrzeby natomiast postępowania sądowego stosownej oceny niezdolności do pracy dokonują, na podstawie art. 278 kpc, biegli lekarze sądowi.

Tymczasem biegli sądowi lekarze dr n. med. R. Z. z zakresu neurologii i D. M. z zakresu medycyny pracy rozpoznając u odwołującego się stan po leczeniu operacyjnym (3x) dyskopatię kręgosłupa L/S, niedowład wiotki podudzia i stopy prawej, dysfunkcję zwieraczy odbytu jako przetrwałe objawy uszkodzenia korzeni nerwowych w odcinku L/S (1989r.), uznali, że schorzenia te i stopień ich zaawansowania nie powodują już obecnie u odwołującego się niezdolności do pracy. Ma bowiem tylko mierne ograniczenia ruchomości kręgosłupa i nie stwierdza się już u niego ostrych objawów korzeniowych. Wymaga jedynie okresowej kontroli w Poradni Neurologicznej i Rehabilitacyjnej.

Jak natomiast wypowiedział się Sąd Najwyższy, choćby w wyroku z dnia 14.03.2007r. III U 130/06 (LEX 368973), ustaleń w sprawie o świadczenie rentowe w zakresie medycznym nie można oprzeć wbrew opinii biegłych lekarzy sądowych. Jak czytamy w tym wyroku dopiero ustalenia biegłych lekarzy sądowych dostarczają sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenia rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości.

Podobnie wypowiedział się również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.01.2010r. I UK 204/09 (Lex 577813) i z 24.02.2010r. II UK 191/09 (Lex 590238). Sąd bowiem musi zawsze kierować się ustaleniami biegłych lekarzy sądowych, którzy posiadają w tym względzie specjalistyczną wiedzę.

Sąd natomiast podzielił opinię biegłych sądowych, gdyż została sporządzona przez specjalistów i jest jednoznaczna w swojej wymowie. Nie miał zresztą powodów aby jej nie podzielić.

W wyniku tej jednoznacznej opinii biegłych sądowych Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń odwołującego się, który ją zakwestionował, wskazując, że z uwagi na schorzenia nogi ma duże trudności w chodzeniu i stąd nie jest w stanie pracować jako murarz – tynkarz czy robotnik fizyczny. Lekarz bowiem nie podpisze mu na to zgodny. W sprawie jednak o świadczenia rentowe, jak wyżej wskazano, to ustalenia biegłych sądowych dostarczają sądowi koniecznych danych o stanie zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenia rentowe, a nie subiektywne odczucia tej osoby, że nie może pracować. Sam więc fakt, że odwołujący się nie może, jak uważa, pracować, nie może przesądzać o otrzymaniu przez niego renty.

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc, oddalił odwołanie.

PW/bd